

с. Правинци, I и II 1935 год.

СИНЧЕЦЪ

МЕСЕЧНО ВЕСТНИЧЕ ЗА ДЕЦА И ЮНСПИ

Препоръчно отъ М. Н. П. съ окръжно
№ 35,194 отъ 20. X. 1933 год.

ГОДИШЕНЪ АБОНАМЕНТЪ 8 ЛВ. — ОТДЪЛЕНЪ БРОИ 1 ЛВ.

РЕДАКТОРЪ: Г. П. БОЙЧЕВЪ, с. ПРАВИНЦИ — ШУМЕНСКО

Год. III.

бр. 4 и 5.

Пиринъ — планина

РАЗКАЗИ

ПРЕДАТЕЛЪ

„Двесте лири обещава пашата томува, който живъ или мъртавъ залови, или помогне да бже заловенъ, опасния за царщината хайдутинъ Ангелъ“.

Една вечеръ глашатая съобщава това на събранитѣ около конака селяни.

Ангелъ! колко сърдца сж потръпвали при споменаването на това име! Сжпо бѣше то за

угнетеният и робитѣ — но страхъ и трепетъ сѣеше между народнитѣ угнетители.

Ангелъ! Кой, кой ще бже този низъкъ, недостоенъ, съ робска душа българинъ, който ще го предаде, както Юда своя учитель

Селянитѣ единъ по единъ се разотиваха по домоветѣ си. И всѣки отъ тѣхъ носѣше една тайна молитва въ себе си:

— Боже, закрилай Ангела!

Тая нощъ едного не хвана съня. Образътъ на двестетѣ лири прокуждаше съня отъ очитѣ на Нейко Биляра. Възможността да има пари му пречеше да спи.

Следъ дълга и мъчителна брба, съблазанъта на двестетѣ лири победи. Той стана, навле-

че си набърже забунчето, нахлупи на главата си феса и тръгна към конака.

Луната се показва надъ черковната камбанария, погледна надолу унесеното въ сънъ село и видя нощния бродникъ.

Изведнѣжъ нейниятъ дискъ почервенѣ — отъ срамъ ли познавайки предателя, тя закри лицето си задъ облакъ.

Предателя наближи конака. Една черна сѣнка го посрѣщна на стълбитѣ. Бѣше страшниятъ, неумолимъ и жестокъ кърсердаръ Халимъ ага.

— Какво те носи по това време? попита кърсердарътъ сурово.

Самоувѣрено и важно Биляра започна мисията си.

— Ефенди, азъ зная де се криетой (Ангелъ). Подъ ритлитѣ въ скалитѣ тамъ . . . съобщава ше предателя.

— Какъ! почуди се суровиятъ и жестокъ кърсердаръ, не заради важното съобщение. Нима ти не се побоя да измѣнишъ на рода си. О, заради тия 200 лири, заради тѣхния звѣнъ, упоенъ отъ ненаситна алчностъ, ти дойде въ злокобенъ нощенъ часъ да предадешъ тоя, който заради тебе и ближнитѣ ти е отишелъ да се жертвува. Знаешъ ли колко ниска и гнѣсна е постѣпката ти? Нима мислишъ че ще срещнешъ похвала за това? Ти жадуваши за пари, човѣче, угре и насъ би предалъ. Знай, на тоя свѣтъ двамина нѣматъ мѣсто: клеветникътъ и предателятъ. Азъ ще използвамъ предателството ти, но се гнуся отъ тебе. Вземи паритѣ и се махай отъ очитѣ ми!

Когато Биляра се връщаше, луната съвсемъ не се виждаше. Тя се срамуваше да гледа предателя.

О СЪВЕСТИТА О

Разболе се Нейко Биляра. Навѣси се равно чело, сбръчкаха румени брзи. А не е болестъ, като болестъ: линѣе отъ крака, топи се като вошеница.

Ходи Нейковица по врачки и знахарки, за мъжа си лекъ да пита. Ала не би лекъ за неговата болестъ. Седне Нейко на софрата, а буца голѣма, голѣма му на гърлото застане — залъкъ не пропуща. Тръгне на работа — чернѣе му предъ очитѣ — неможе работа да подхване.

Гледа Нейковица мъжа си, гледа го и тя се топи съ него. Що за болѣстъ е навѣстила стопанина ѝ. На, и отъ Стърчишкия манастиръ свѣтена вода му донесе, и на месачина съ вода отъ самодивско кладенче го полива, и заклинания му изрича, но нищо не помага.

А сърди се и стара майка, че не обхожда често братовъ гробъ — гроба на брата и Ангела.

гела — убитъ изъ засада преди година — предаденъ неизвестно отъ кого. Скъпъ е брата — но по скъпъ ѝ е съпруга.

А и не спира на едно мѣсто тя. Подъ земя и небе дири лекъ за Нейко, тоя Нейко, който съ толкова любовъ е взела. Не може де забрави седемъ годишния имъ щастливъ животъ отнапрежъ. Тукъ пита, тамъ се вслушва, да чуе, да разбере отъ де, отъ що може Нейку на болѣстѣта лекъ да се намѣри.

Научава, че нейде далечъ презъ деветъ села въ десето, прочутъ врачъ всички болки лекувалъ. Тича тя Нейку да обади. А той угриженъ я посреща — очитѣ му все въ земята гледалъ. Слуша я той, надига за мигъ глава и отново я отпуска.

— Не би лекъ за моята болѣстъ, невѣсто! . . . извика той съ въздишка и зарива на рамото на стопанката си.

— Какъ да нѣма? Всѣка болка си има лекъ — хортува празъ съпзи булка Нейковица надъ главата му.

— Попъ Божилъ, всѣка недѣля повтаря отъ амвона: болни и страдающи, които повѣрваха въ него изцѣрени биваха — Богъ е добъръ, стопане мой, и грѣхота е да говоришъ, че за болката ти нѣма лекъ. Моли се, вѣрвай въ него и заедно ще търсимъ лекъ. Утре е недѣля, пѣкъ ще те отведе и въ църква. Знаешъ ли отъ кога не си ходилъ въ църква? Помнишъ ли анатемата на попъ Божила?

— Проклетъ да е, каза той, предателя на юнакъ Ангелъ, защитника на сиромаситѣ и нещастнитѣ. И залъка му на гърло да остава и днитѣ на съществуването му да бждатъ пълни съ горчивини.

И отъ тогазъ не стѣпи ти тамъ. Странишъ отъ Божия храмъ. Защо това? Нима загуби вѣрата си въ Бога? Ахъ, стопане мой, стопане мой, моли се, моли се!

— Не мога! Не мога да се моля, невѣсто! — извика Нейко страшно и взе да трепери.

— Бѣгай! Остави ме. . . Не мога!

— Защо да не можешъ?

— Защото, защото. . . Извика Нейко.

— Нѣма лекъ за предателя. Азъ съмъ анатемосанъ. Бѣгай отъ менъ, защото азъ съмъ предателъ на брата ти. Ония обещани двесте лири ме подмавиха. . . Ахъ . . . !

Нейковица извика уплашена и падна на прага. Предателя блѣсна вратата следъ себе си и се втурна въ тъмнината, понежебѣше се мръкнало вече.

На утрото го намѣриха обѣсенъ надъ гроба на Ангела.

Г. П. БОЙЧЕВЪ

Пѣйчо разбра това, но не се уплаши. Доволно бърже прозореца и съ едно свръхъ усилие се залови за дървото, по което се бѣше изкачилъ и успѣ да се задържи на него. Въ сжщия мигъ страдата се заклати страшно и съ ужасенъ грохотъ се прост- на на земята. Въ смѣсенъ димъ и пла- мѣци "спасението" седѣха на дървото не- вредими, но не въ безопасностъ, поне- жъ пламъцитѣ, които ближеха дървото, запламваха да ги погълнатъ. Пѣйчо виждаше, че не е безопасно да се седе на дървото. А Лола бѣше се забудила и плачеше уплашено. — Нищо нѣма, Поличка. Не бой се! — утѣшаваше я малкиятъ спасителъ, ка- то въ сжщото време правѣше отчаяни усилия да крепи себе си и нея на дър- вото. [жстъ димъ го задъшаваше, ужас- на горещина го измъчваше и всѣки мигъ ставаше за него по-отчаянъ. Трѣб- ваше да се бърза, докато пламъцитѣ не ги погълнатъ. И съ героични усилия чорлавата главичка взе да слиза.

— Свърши ли се приказката? попита- ла червената рокличка разчувствуванa — Значи не на истина се загубилъ Ди- ки . . . О, повѣрвай, Пѣйчо, дожалѣ ми за бедния тропаръ Янъ.

— А ето и венеца е готовъ. Чакай да го сложа на главата ти, каза малкия, разказвачъ и окачи венеца на шията на червената рокличка.

— Сжщинска малка царкиня!

Въ тоя мигъ единъ гласъ се разнесе изъ градината.

— Лола! Лола!

— Ахъ! Леля Ана ме търси за обѣдъ. Бѣгай, Пѣйчо! Тя ще дойде тука.

— Ахъ, тя ме видя, че играяхъ съ те- бе и ще ти се кара, Поличка. Бърже скрий венеца отъ люляката!

Мигъ следъ това предъ павилионче- то застана леля Ана и плѣсна съ ржце.

— И това е хубаво! Много добре сте се наредили!

— Лола, не те ли е срамъ? Не се ли червишъ отъ другаруването съ единъ простакъ, съ единъ дриплю? Засрами се!

--Азъ обичаиъ приказкитѣ. Често ка- рамъ готвачката Дора да ми разправи нѣкоя приказка, а тя глупачката почне току, пкъ забрави до де стигнала и азъ никога не чувамъ края на приказката.

--Чакай, азъ ще ти разправа приказ- ката за загубеното кученце, която Юрий ми прочете отъ една хубава книжка:

--Имало едно време единъ беденъ чер- ковенъ тропаръ Янъ. Той ималъ едно червено, съ умни очи куче, на име Ди- ки. Понеже нѣмалъ деца, нито други роднини, Янъ обичалъ Дики като дете. Излѣзълъ ли на улицата, той винаги водилъ Дики съ себе си. Били нераздѣлни

Но веднажъ се случило нещастие. Ед- на вечеръ Дики изчезналъ. Тукъ Дики тамъ Дики--нѣма го. Щѣлъ да си умрѣ отъ скръбъ по него тропаря Янъ. Вика, разгласява, обещава подаръци на томува, който намѣри Дики. А самия той едва лине полудѣлъ.

Търсили Дики подъ земя и камъкъ: нѣма го та нѣма го. Седналъ загриженъ застаренъ съ 20 години Янъ предъ дома си и плакалъ горчиво за кучето си,

Безплатно приложение на в. "СИНЧЕЦЪ"

отъ Г. П. БОИЧЕВЪ

ПОВЕСТИ И РАЗКАЗИ СБОРНИКЪ

№ 1.

Библиотека "СИНЧЕЦЪ"

Изведнажъ гледа минава царска каляска. А въ каляската царя, а до него вързанъ съ златна верижка Дики.

Спира каляската. Единъ царедворецъ пита:

--Тука ли живѣе, тропаря Янъ?

--Азъ съмъ, казва Янъ.

--Ваше ли е това куче? -- казва царя отъ каляската и показва Дики.

Мое казва Янъ, а сърдцето му ще изхвъркне отъ радостъ. Най-после Дики е немѣренъ. Ето го какъ радостно скимти въ каляската!

Да не ни лжжешъ?--казалъ царя-- какъ ще докажешъ, че това е твоето куче?

Но ето, вижте, почналъ Янъ, то ме познава. На, само като чуе гласа ми иска да скочи при мене. Вижте какъ очитъ му ме гледатъ мило. Но нима не е достатъчно, че азъ познахъ своя Дики. О, той е сжщия . . . сжщия . . . говорилъ несвързано Янъ.

— Добре тогава, казалъ царя изведнѣжъ. Но какво ще кажешъ, ако ти кажа, че твоето куче ухапа тая заранъ моя синъ — княза. И, че азъ издадохъ

(слеза)

— Лола, дръжъ се здраво за мене, защото слизамъ! И бързо слизаше момъха краката му, а още бѣше високо. Момчето заслиза отчаяно бързо. Ето, така близо и толкова далече е спасението! Срѣдъ димъ, пламъци и огнь. Пѣйчо се свлѣче на палшата отъ гората греди и дървасена краката му стигаха на разпалени вжтени, дръхитъ му му се подхваша отъ пламъци. Но всичкото това не го задръ. Съ една чудна бързина, като една горпашакомета, цѣлъ той се понесе къмъ грядината. Никой не го видѣ, защото хората, които се бѣха стекли на пожара, бѣха отъ другата страна. Той остави Лола благополучно спасена предъ павилиончето, а самъ, понеже дръхитъ му бѣха въ пламъци, се спусна къмъ герада да се гаси. Той изгаси, ала ужасно болки го пронизаха: болѣха го ужасно ранитъ които пожара му бѣше причинилъ. Следъ като се око-

заповѣдъ да го убиятъ. Чувашъ ли? Той е престѣпникъ, той е убиецъ твоя Дики и ще трѣбва да се накаже.

— Но, Боже мой, извикалъ Янъ, какъ може бедния Дики да бжде престѣпникъ? О, Ваше Величество, не убивайте Дики, не правете зло на бедното животно! Убийте менъ, бедния старецъ, който много съмъ живѣлъ и грѣшилъ съ уста и на дѣло! А бедното, несчастно, нѣма и беззащитно животно никому зло не е направило. Простете го, царю, убийте мене, бедния Янъ вмѣсто него.

И като видѣлъ Янъ, че не ще умилостави царя, извикалъ: "Дики, Дики" и падналъ въ безсъзнание предъ каляската.

Изведнѣжъ се събудилъ тропара Янъ и гледа — намира се въ своето легло. Никаква каляска нѣмало. Тича той къмъ камбанарията и намира Дики въ леглото му. Пипа го, гледа го и не му се вѣрва.

— О, слава на Господа, че това е сънь — казалъ облекчено тропара, продължавайки да милва кучето си.

И чорнавата главичка съ все сили взе да крещи: — Пожаръ! Ей, хора, пожаръ. А ето все по бързо и по бързо по-жара обхващаше църката кжща. Докато да дойде помощъ, може би щеше да бже крсно. Нѣмаше време за чакане. Въпреки запрещението да не влиза у Лолнини, Пѣйчо се отзова въ тѣхния дворъ. Той мислѣше вече какъ да по-мogne на Лола. Не бѣше никога вли-залъ въ кжщи, и не знаеше де е ней-ната стая, но по прозорциътъ я познава-ше отъ вънъ. Бърже той се покатери на едно дър-во, което се намираше до самата кжща и се отзова върху прозореца на Лол-ната стая. Съ единъ скокъ, което за не-го не бѣше мжчно, той се отзова вжтре. А въ това време пламъциътъ бѣха при-ближили стаята на Лола, и червенни хви-ци надничнаха страховтно презъ прозор-циътъ и жглитъ на стаята. Още само мигъ-два и голѣмата паян-

Гледайки така надъ себе си небето, той мислѣше въ себе си друго нѣщо.

— Защо е така несправедливъ и не-равенъ живота? Защо съседа имъ бѣше богатъ, а тѣ — бедни? Защо баща му бѣше лошъ — пияница, никсга не се грижеше за него, ксгато Лолниниътъ ро-дители треперѣха надъ Лола? Защо го мразѣха Лолниниътъ родители? Защото той се бѣ родилъ беденъ — „дриплю“, как-то го казваха, за това ли? Наистина, ако той бѣше богатъ, тогава не биха го мразили, не биха отдѣлили отъ него Ло-личка. Но за всичко това бѣше винов-на неговата сиромашия. О, какъ той я проклиналъ тая сиромашия!

Докато така разсъждаваше детето, поя-вата на една силна свѣтлина откъмъ Ло-лини го стресна. Каква ли бѣше тая свѣт-лина? Пѣйчо скочи на крака и съ ужасъ видѣ страшна картина: голѣмата паян-това кжща на Лолнини горѣше.

— Пожаръ! Пожаръ! мѣлваше мом-чето уплашено. — Ахъ, Лоличка е въ опасностъ!

— Зная, каза Пѣйчо тъжно. Но тя на-ка и непременно ще се кара. Люлекъ. Зная, че тя много обича люле-и да ни се кара, че сме обрнали църния — Стига! Може да ни види леля Ана люлековия храсть.

— Но тоя, само тоя стрѣкоше, умо-лително питаше Пѣйчо, показанъ върху вене. — Стига, Пѣйчо! Не мога да ги нося И тоя?

— Да откъсна ли и тоя люлякъ? — ки на червената рокличка услути си. отзова въ Лолнината градина предагай-И следъ това чорнавата главичка се наръ е тѣй пусто . . . днесъ въ вашата хубава градина. Ахъ, у-то се равамятъ, че ще мога да си попрая опжгува тая заранъ за нѣжда. И мно- — Лолничка, азъ видѣхъ, че татко ти

черта, тате здраво ми изтегли ушитѣ. Но азъ не казахъ никому, че ти бѣше виновната. Пъкъ и нищо, че ме биха заради тебе. Мене все ме биятъ. . .

— Чудно момче си ти, Пѣйчо! Азъ да ме биятъ, мисля, че бихъ умрѣла.

— Ти си друга работа, Лоличка. Те-бе най-първо никой не ще посмѣе да да те бие. А пъкъ и момичетата, кой знай защо не ги биятъ.

Дветѣ деца трѣгнаха къмъ кжщи.

На прага Пѣйчо се запрѣ смутенъ, лап-на прѣстъ въ уста и не желаше да върви.

— Хайде да се изкачимъ въ моята стая! подкани го червената рокличка.

— Не мога! каза тъжно момчето, на-ли ти знаешъ, че мене ми е забранено да влизамъ у васъ отъ твоя баща.

— Ахъ, да. . .! Спомни си малката и ли-цето й се опечали. Но изглежда тясъ това бѣше примирена отдавна, та се повърна къмъ момчето и му показа съ глава па-вилиончето въ градината.

— Ето тамъ можемъ спокойно да си поиграемъ. Не ще ни види никой. Азъ

но засмътно и жинзепрадостоно личице.
на чорлава главичка — едно мурлаво,
И върху дърчения зидъ се показа ед-

— Люличка, ето престипамъ!
чешки гласъ отъ сръсединый дворъ.

Следъ малко прозвуча гърнестъ мом-

— Пѣйчооо . . . ! Ела ми набери лю-

земата и викаше.

Чувствувайки се безсиленъ съ кракъ о

ляковъ хрестъ въ безсилне.

И две малки, пълни ржички се по-

казва изъ задъ едва току що цѣфналитъ

Едно пискиво гласче се разнесе въ

— Пѣйчооо . . . !

(разказъ).

Пѣйчо

ще направя кжщичка отъ люлеки. Нали
е хубаво кжщичка отъ люляки, а Пѣйчо?
— Хубаво е, но не струва нищо, отсеке
чорлавата главичка.

— Чакай! Седни ти по сръдната, а азъ
ще те заградя. И ти нѣма отъ кжде да
излѣзешъ. Вижъ, оградихъ те!

— Не ще мога да излѣза ли? Гледай
ти! Ами азъ ще прескоча. Ето на. Ви-
дѣ ли?

— Но чакай, каза Чорлавата главичка,
азъ ще ти направя венець. Ще го сло-
жа на главата ти и ти ще станешъ
жщинска царица.

— А ти царица виждалъ ли си, Пѣйчо?
попита заинтересовано малката.

— Не! Но сжмъ чувалъ. Нали въ при-
казкитъ се разказва?

— А ти знаешъ ли много приказки?
Пѣйчо, разкажи ми нѣкоя хубава при-
казка, дето не съмъ я слушала.

— Азъ нѣмамъ книги и не зная много
хубави приказки, но Юрий, оня, който
ходи на училище ми е разправялъ. Той
знае много приказки. Да видишъ само
колко много!

мо и дветъ деца бѣха загубени.

перепоренитъ си основни. Още малко са-

миръ. А сръдната взе да се люле. Още

дасе. Изведнѣжъ стаа се изпърли съ

мата врата горѣше. Нищо не се виж-

горещина. Сатона бѣше въ ламъци, са-

вратата. Но въ миръ го лѣхна ужасна

срабачи въ ржцетъ си, потъри я къмъ

ближавашата се опасностъ, и като я

маше време да я буди предъ видъ при-

та си заспааа кротко въ перлото. То нѣ-

Горюнчото момче намъри приятелка-

и зачули ржце въ безпомощностъ и скръбъ

невъзможно да бжде спасено детето му

сръдната се люлееше. Той разбра, че е

не късно — сръднитъ бѣха изгорели, а

ла и мзича да я отървава, но бѣше ве-

Люличка баша првъ се сети за лю-

си животъ.

то всѣки гледаше да спаси собствения

во време никой не се сети за Лолу, ка-

и насканали въ суматохата — та на пѣр-

Домакинитъ се бѣха разбудили вече

пелеше.

това сръдта щѣше да се обърне на не-

И тя бутна внучката си къмъ врага а.
— А ти, нещастнико, кипеше отъ зло-
ба тя, до кога ще престѣпвашъ двора
ни и ще ни дразнишъ съ лѣха на мръс-
нитъ си дрипи?

И тя блъсна момчето съ едно отвър-
щавашо движение изъ павилиончето.

Въ раздражението си отъ присѣж-
ствието на чорлавата главичка тя не бѣ-
ше видѣла люляката.

— О, Боже, устреми очи тя къмъ не-
бето. Защо си ни далъ такива съседи
отъ които да се сраимъ!

И чакъ сега тя зърна люлякитъ.
И избухна.

— Ахъ, безобразие! Да изсѣхнатъ тия
ржце, що сж обрали хубавата ми люляка!
Охъ, пропаднахме! Опропасти ни това
клето момче! Ахъ, клетата ми люляка!
Хубавата ми люляка!

Бѣше нощъ. Хубава, юлска нощъ.
Пѣйчо, малкиятъ Пѣйчо, още не бѣше
заспалъ. Той лежеше подъ окжсаното
одѣлце на двора и гледаше надъ себе
си звездитъ и дълбокото синьо небе.

И за туй е немислимо — ще го пита.
 тупва по рамото. Обича го Колчо.
 -- Мойто момче, какъ си, а? и то по-
 все му се усмихва.
 Той е голъмъ, силенъ, има мустаци, а и
 бъръ. Колчо обича най-много него...
 лить е нъшо... Баща му е много до-
 зави се и занака. Чака баща си. Намис-
 мръзнали обща и лѣна на постелата —
 Колчо хвърли въ жгъла тежкитъ пре-
 си отидоха...
 се вижда вече толкова добре. Та затуй
 рото... престанаха да се пързаятъ -- не
 А се бѣвече стъмнило... и тамъ... призе-
 рано — тѣхнитъ не бѣха се придобали.
 Когато се придобави въ кжши бѣ още
 хубави кѣнки...
 като пѣтъ долу на леда... Много много...
 сѣнята на кѣнкитъ. На многото кѣнки
 товата бурна и студѣна пѣсенъ, а пѣ-
 тѣ му, но Колчо чува друга пѣсенъ, не-
 червено отъ вѣтра, той пиши въ уши-
 забравя студа... Лицето му е силно за-
 по леда. И Колчо ги гледа, гледа ги и
 голѣмъ, момчета и момчета, се носятъ
 бѣлъ и свѣтълъ. Много деца... и малии
 и стои край басейна. А долу леда е де-

Синътъ на планината (разказъ)

Димчо израстна въ малко селце. Сел-
 цето имъ е разположено въ диплитъ на
 планината.

И отъ какъ Димчо помни — Балкана
 му е въ ума. Него видѣ той за пръвъ
 пѣтъ. Той му направи силно впечатление.

И помни го Димчо: й старъ приятель,
 и мощенъ по старъ момъкъ, и разбунту-
 ванъ хайдутинъ. А зиме — покриѣ съ
 бѣла премена — сѣкашъ е старъ, старъ,
 много старъ, коситѣ му посребрени, ка-
 то лунни лжи въ вода, и го вика, ви-
 ка къмъ себе си.

— Ела Димчо! Ела, сине. . .

И помни Димчо все тѣй Балкана при-
 тель, неженъ, постоянно викашъ го.

И още оттогава — малъкъ, едва при-
 стѣпва още, а замисли за него — ще
 иде — ще го посети — другаръ ще му е...
 (Следва).

И тамъ ще мръзне, поне да излѣзъ —
 еда гледа хората.
 Малко се противи Колчо на студа. Вѣтра
 точно срѣщу гърдитъ му — брѣли, брѣли
 и ледени тѣлото му. Промушва тѣнкитъ
 сжасани дрѣхи и прониква до кожата му...
 И затуй не издра... скри се на заветъ.
 Задъ електрическата кабина. Тамъ ся-
 кашъ е по-топло. Не брѣли вѣтра. Стои
 така Колчо и потрѣва. А край него хо-
 рата шумятъ, движатъ се неспирно,
 смѣятъ се, приказватъ и се затуватъ...
 всѣки по своята работа. . .
 И най-сетне Колчо реши: иде тамъ
 тамъ дѣто дръгитъ леца... но добре обле-
 чени се пързаятъ съ кѣнки. Колчо мно-
 го обича да гледа като се пързаятъ. И
 колко много му се иска, така нѣкакъ си
 и той... тѣй кѣнки да има. . . Да се пър-
 зата и той... Сложилъ на краката си бѣ-
 лить, лѣскави кѣнки, да се носи по глѣд-
 кия ледъ, а тѣ да скръцатъ, скръцатъ
 подъ него. Да му пѣтъ радостна пѣ-
 сень... Пѣсеньта на кѣнкитъ...
 Много би искалъ Колчо да стане то-
 ва — но то не става. Ето гонсета... дойде

Библиотека „СИНЧЕЦЪ“

№ 2.

СБОРНИКЪ

РАЗКАЗИ

отъ ИВ. Н. ЧЕНЧЕВЪ

Безплатно приложение на в. „СИНЧЕЦЪ“

Печатница „З О Р А“ — Шуменъ